

SARAH NOFFKE
MICHAEL T. ANDERLE

DE WOESTE KRACHT

DE ONTEMBARE IIV BEAUFONT SERIE BOEK # 8

Voor Trudy.

De eerste dag dat we elkaar ontmoetten, noemde je me een tijger.

Nog steeds mijn favoriete college klas ooit.

En de klas waar mijn vuur om te schrijven werd aangewakkerd.

— Sarah

Aan familie, vrienden en iedereen die graag leest.

**Dat we allemaal de kans mogen krijgen
om het leven te leiden dat voor ons is bestemd.**

— Michael

Impressum

Oorspronkelijke titel
The Ferocious Force

Copyright © 2019 LMBPN® Publishing
Cover copyright © LMBPN® Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), april 2019.

De woeste kracht

Nederlandse vertaling:

Femke Meinema, oktober 2022, www.transfiction.nl
© LMBPN® International FZC

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteurs of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Liv Beaufont serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2019-2020, Sarah Noffke & Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com.
Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN® International FZC
Business Center, Sharjah,
Publishing City Free Zone,
Sharjah, United Emirates
www.lmbpn.com/nl

ISBN:

978-1-68500-770-6 print
978-1-68500-771-3 ebook

NUR 333

NL22-0011-00028 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

De boot schommelde wild heen en weer terwijl het water van de Atlantische Oceaan tegen de boot klotste. Ondanks dat stond de reus stevig op beide benen, ze verroerde geen vin. Bermuda wist dat het water haar weg probeerde te duwen. Het wilde haar op afstand houden, dat kon ze aan alles voelen. Dat was ook hetgeen wat haar naar deze plek had getrokken.

Ze keek door de verrekijker. Bermuda schudde haar hoofd, want waar ze naar op zoek was, had ze nog steeds niet gevonden. Ze stond op het punt het op te geven.

Ze was overal op de wereld geweest, en had dingen gezien die de meesten zich niet eens konden voorstellen. Ondanks dat maakte deze plek bij de Canarische Eilanden haar bang. De wind sloeg wild om haar heen en bracht haar krullende haren in de war.

Ze greep naar haar hoedje en zette het op haar hoofd. De harde wind en de zilte zeelucht waren geen probleem, maar het gevoel van leegte dat de zee haar gaf kon ze niet meer aan. Toch wilde ze het nog niet opgeven. *Als* ze op zou geven, zou dat zijn omdat ze niets had gevonden. Niet omdat ze bang was van wat er onderwater op de loer lag.

‘Waar ben je?’ mompelde Bermuda in zichzelf. Ze keek uit over zee.

‘Je weet dat tegen jezelf praten een beetje gek is, toch?’ vroeg Plato, die plotseling was verschenen.

Bermuda was niet verrast. Ze legde de verrekijker weg zonder haar blik van de zee af te wenden. ‘Gek is een groot begrip. Vertel me eens, wat houdt gek precies in?’

‘Wanneer iemand de realiteit is verloren,’ zei de lynx, terwijl hij de zilte zeelucht opsnoof.

‘Juist. Maar wij leven in een wereld waarin we zelf kunnen kiezen wat de realiteit is, dus wie zegt ons wat *de echte* realiteit is? Het ligt er maar net aan *wie* ons gek noemt.’

Niemand zei meer iets. Ze keken beide naar de klapperende zeilen.

‘Mag ik iets zeggen?’ vroeg Plato.

‘Daarom heb ik je gevraagd hierheen te komen,’ zei Bermuda streng.

‘Ik weet wat je wilt dat ik zeg, maar dit gaat over iets anders. Het gaat over het schip,’ zei Plato.

‘Wat is daarmee?’

‘Het is niet onzichtbaar,’ zei Plato.

Bermuda rolde haar ogen. ‘Natuurlijk niet. Hoe kon je me anders vinden?’

‘Goed punt,’ zei Plato. ‘Maar nu kan Decar Sinclair je net zo makkelijk vinden.’

Bermuda draaide zich om en zocht naar een ander schip ergens in de buurt.

‘Je kunt hem niet zien,’ zei Plato. ‘Hij was immers *wel* slim genoeg om zijn boot onzichtbaar te maken.’

Bermuda kneep haar ogen tot spleetjes en stak haar vinger in de lucht. Even later was haar boot verhuld in mist. ‘Ik kan het niet waarderen dat je me dom noemt.’

‘Is dat het enige wat je eruit hebt opgemaakt, Bermuda?’

‘Je kunt me mevrouw Laurens noemen. Beter nog, zeg maar helemaal niets meer, lynx.’

‘En toch heb jij me hier naartoe geroepen,’ zei Plato.

‘Kun je me vertellen waar de verloren stad Atlantis is?’ vroeg Bermuda geïrriteerd.

‘Hoe moet ik dat weten?’ vroeg Plato onschuldig.

‘Ik heb geen tijd voor spelletjes, lynx,’ zei Bermuda. ‘Je hebt erover geschreven.’

‘Volgens mij verwar je me met die ene filosoof. Geeft niet, gebeurt wel vaker.’

‘Misschien kun je anderen voor de gek houden, Aristocles, maar mij niet.’

‘Oh, nou, dan hoef ik je vast niet te vertellen dat het lastig te vinden is vanwege de mist. Tenzij je je radar gebruikt, natuurlijk,’ zei Plato simpel. Plots bewoog het schip opnieuw wild heen en weer. Bermuda vloog bijna overboord, maar de lynx bleef stokstijf staan. Hij leek vastgeplakt aan het dek.

De reus greep zich vast aan de reling van de boot en keek boos om zich heen. ‘Hoe durft die kwade magiër mij aan te vallen?’

‘Geen idee,’ antwoordde Plato toen er opnieuw een aanval volgde. De boot vloog een eind in de lucht en klapte daarna weer terug op het water. Enorme golven vlogen over het schip heen, het hele dek stond blank. Bermuda slingerde als een lappenpop heen en weer.

‘Ik heb echt genoeg van die man,’ zei Bermuda. Ze drukte haar vingertoppen tegen haar hoofd en sloot haar ogen.

‘Mag ik voorstellen...,’ begon Plato, en onderbrak haar gedachten.

Bermuda opende één oog vanwege het klotsende water en het schommelende schip. ‘Wat? Wat wil jij voorstellen?’

‘Ik weet dat je het schip van Decar wilt laten zinken, maar *misschien* is het niet zo’n goed plan een tsunami te veroorzaken, aangezien je opzoek bent naar Atlantis - wat zich *onder* het wateroppervlak bevindt.’

Bermuda zuchtte. Dit had ze kunnen weten. Plato kon heel behulpzaam zijn als hij dat wilde. Het punt was dat hij dus nooit behulpzaam wilde zijn. Dat was het hele probleem toen ze ooit samenwerkten.

‘Heb je nog meer goede ideeën?’ schreeuwde Bermuda dwars door de gierende wind heen.

‘Momenteel niet.’

Ze was woest. Zo kende ze hem weer. Hij wist heus wel hoe ze van Decar en zijn schip af kon komen, maar zou het haar niet zomaar vertellen. Hij wilde dat ze het zelf uitzocht.

Bermuda wees in de verte en putte kracht uit de aarde onder haar voeten, enkele mijlen onder de zee. Tot haar grote verbazing ontstond er een explosie van magie in haar lichaam. Als Atlantis niet beneden haar lag, dan moest er haast wel iets anders magisch zijn. Ze gebruikte de magie om haar schip te klonen. Zo leek het alsof haar schip ergens in de verte lag, alsof ze vluchtte vanwege de aanvallen van Decar.

Bermuda zocht naar waar de aanvallen vandaan waren gekomen, maar zijn schip werd niet zichtbaar. Wat ze wel zag, was het kolkende water. Het onzichtbare schip van Decar ging achter Bermuda's gekloonde schip in de verte aan.

'Nou, dat scheelt in elk geval wat tijd,' zei Bermuda met een diepe zucht.

Bermuda deed de mist aan de voorkant van haar schip verdwijnen. Ze kon opnieuw zoeken naar de verloren stad. Het moest dichtbij zijn, dacht ze, maar ze zag geen nieuwe aanwijzingen. Het zat haar niet lekker dat de stad door een magiër was gevonden - althans, dat dacht ze. Ze hadden de stad gebruikt om het belangrijkste boek ter wereld in te verstoppen: het *Vergeeten Archief*.

'Waar ben je toch?' mompelde ze weer in zichzelf.

'Je doet het weer,' merkte Plato op.

'Praten tegen jezelf is ook een teken van intelligentie,' zei Bermuda.

'Intelligentie is relatief, beste Bermuda. Wat is intelligentie eigenlijk, als niemand weet wat intelligentie precies inhoudt?'

'Het vermogen om te redeneren en logisch na te denken,' antwoordde Bermuda snel en vol overtuiging.

'Oké, nu maak je het een beetje ingewikkeld. We hadden het over intelligentie, niet over het vermogen om logisch na te kunnen denken.'

'Serieus? Jij gaat echt te veel met Liv Beaufont om,' zei Bermuda, en fronste. 'Ik zou zeggen dat intellect het vermogen omvat om dingen in te kunnen schatten, vast te kunnen stellen en nog veel meer.'

'Mijn ervaring leert dat intelligentie meer een soort van opslagplaats is in iemands wezen. Al die andere dingen zijn slechts vaardigheden.'

Bermuda zuchtte. 'Ik heb je na al die tijd niet echt gemist.'

'Een dam en een reservoir zijn niet hetzelfde, toch?'

'Nee, natuurlijk niet,' zei Bermuda beledigd.

'Nou dan,' zei Plato. 'Intelligentie is het reservoir, inschatten en vaststellen zijn de dam. Je kunt het reservoir niet vullen of in evenwicht houden zonder de dam.'

Bermuda zuchtte. 'Hoewel ik weet dat jij veel meer ervaring hebt dan ik, denk ik toch dat je het fout hebt.'

‘Het maakt niet uit of ik het goed of fout heb. Wat er echt toe doet is dat ik je lang genoeg heb afgeleid om ervoor te zorgen dat je Atlantis voor eventjes bent vergeten.’

‘Waarom?’ vroeg Bermuda.

‘Zodat je het daadwerkelijk kunt vinden.’

‘Dat slaat nergens op,’ protesteerde ze.

‘Mee eens, maar zo werkt het nu eenmaal in het leven,’ zei Plato. ‘Als we op zoek zijn naar iets, vinden we het niet. Als we iets kwijt zijn, zien we het niet. Maar als we verward raken, zoals daarnet gebeurde met het hele verhaal over intelligentie, worden we weer helder.’

‘Weet je, na al die eeuwen slaat alles wat je zegt nog steeds nergens op,’ zei Bermuda droog.

‘Oh, ach ja. Jammer dat ik je niet verder heb kunnen helpen.’

‘Alsof jou dat iets kan schelen, lynx.’

‘Dat zei ik ook niet. Ik zei alleen dat het jammer was dat ik je pad niet heb kunnen verlichten,’ zei Plato simpel. ‘Misschien heb je in je eentje meer geluk - als je verstand je tenminste niet de verkeerde kant op stuurt.’

De lynx verdween onmiddellijk en liet Bermuda alleen achter op het schip. Ze kon die kat wel vervloeken. Hij was alles behalve behulpzaam, zoals altijd. Maar plots drongen de woorden van Plato tot haar door: *Je pad verlichten. In je eentje meer geluk. Zolang je verstand je niet de verkeerde kant op stuurt.*

Bermuda wist niet of ze gek aan het worden was, zoals Plato zei, of dat ze iets op het spoor was. Hoe dan ook, ze had niet veel te verliezen.

Bermuda sloot haar ogen en toverde met haar vinger het anker omhoog. Daarna stuurde ze het schip driekwart rechtsom, twee keer naar links en nog een beetje naar rechts. Ze deed het helemaal automatisch. Ze opende haar ogen en liep als een robot naar de boeg van het schip. Daar, in het water, was plotseling een klein lichtpuntje.

Bermuda schudde haar hoofd, vervloekte de lynx en was hem gek genoeg dankbaar. Of hij haar wilde helpen zou ze nooit te weten komen. Hij was zo mysterieus.

Ze stak haar hand uit en mompelde een spreuk. Het water begon te rommelen en te bewegen. De lucht werd grijs. Het begon te onweren. En

toen ontplofte er iets in het water onder haar. Het vloog omhoog en landde op de boot.

Bermuda slaakte een zucht. Ze kon het niet geloven. Ze had het boek gevonden: het *Vergeten Archief*. Het boek waar *de echte* geschiedenis over de stervelingen en de magiërs in stond. In dat boek stond wat er gebeurde tijdens de Grote Oorlog.

Dit was wat ze nodig hadden om stervelingen van de vloek te bevrijden. Als dit boek eenmaal geactiveerd was, zou iedereen te weten komen wat er was gebeurd. Maar eerst moesten ze weer magie kunnen zien.

Hoofdstuk 2

De eerste gang in het Huis van Zeven leek vandaag langer. Sterker nog, Liv was er bijna zeker van. Het was een trucje van het Huis, en Liv wist niet precies waarom.

Soms waren de kamers ineens groter, soms ontbrak er plotseling meubilair of was er een kamer compleet heringericht. Toen Liv klein was vond ze het spannend. Ze wist immers nooit hoe de kamer er op dat moment uit zou zien. Maar nu stond ze er echt bij stil. Het Huis deed namelijk nooit iets zomaar. Toen Sophia's ei het Huis binnenkwam, was de ingang van het Huis opeens groter geworden. Dat was op zich al heel bijzonder, want de ingang was van zichzelf namelijk al zo net groot als een rijtjeshuis.

Nu de gang van het Huis plots langer was, moest dat haast wel iets betekenen. Wat precies? Dat wist Liv dus niet.

Liv liet haar vingers langs de symbolen op de muur glijden. Ze genoot er nog steeds van hoe ze onder haar vingers bewogen. Ze gaven licht en leken te dansen, ze draaiden een soort rondje.

'Dat is nieuw,' mompelde Liv. Ze merkte op dat de symbolen zich anders gedroegen dan normaal. Normaal gesproken gaven ze wel licht en trilden ze, net alsof ze werden getriggerd door haar aanraking. Ze had ze nog nooit zien ronddraaien. Het gaf haar het gevoel in een kermisattractie terecht te zijn gekomen. 'Wat heeft dit te betekenen?'

'Je praat tegen jezelf,' merkte Plato op, die naast haar verscheen.

Ze schudde haar hoofd. 'Nee hoor, ik heb het tegen jou.'

'Ik ben hier pas net,' zei Plato.

'Heb je gehoord dat ik me verbaasde over de symbolen die nieuw zijn?' vroeg Liv.

Hij knikte.

'Nou, hoe weet je dat dan, als je er nog niet was?' daagde Liv hem uit.

‘Touché.’

‘Maar even serieus, weet jij waarom de taal van de Founders rond-draait als ik het aanraak?’ vroeg ze.

Plato hield zijn hoofd schuin en keek naar de symbolen. ‘Heb je teveel zout op vandaag?’

Liv snoof en liet haar hand zakken. Ze draaide zich om en keek naar de lynx. ‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Niks. Ik vind alleen dat je vingers er wat dikker uitzien.’

Liv rolde haar ogen. ‘Je bent gek. Maar nee, ik heb niet teveel zout op.’

‘Weet je het zeker? En die nacho’s dan die je gisteren at tijdens het Netflixen?’ vroeg Plato.

Liv draaide haar rug naar de kat. ‘Even serieus, als jij zegt dat je weg-gaat, waarom ben je dan nooit *echt* weg?’

‘Dat was ik wel,’ zei hij zelfvoldaan.

‘Hoe weet je dan wat ik at?’

‘De verpakking lag nog in de prullenbak.’

‘Waarom kijk jij in mijn prullenbak?’ vroeg Liv.

‘Hoe moet ik anders weten wat je hebt gegeten terwijl ik weg was?’

‘Je zou het me kunnen vragen,’ zei Liv.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat is te simpel.’

‘Je bent zo raar. Ik dacht dat je me altijd in de gaten hield wanneer je weg was. Had je er niet achter kunnen komen door middel van spionage apparatuur? Of wat je dan ook gebruikt om een oogje in het zeil te houden.’

‘Ik had geen bereik. Anders had ik zeker eventjes gekeken op mijn *Liv cam*,’ zei Plato.

‘Oh? Waar was je dan?’

‘Misschien moet je je eerder druk maken om hoeveel natrium er in die nacho’s van je zat,’ zei Plato.

‘Ik weet zeker dat dat niet...’

‘Drie keer zoveel als dat je dagelijks binnen zou moeten krijgen,’ onderbrak Plato haar. ‘En dan heb ik het over je dagelijkse hoeveelheid als magiër.’

‘Ga je me nu ook nog eetgewoontes bijbrengen?’ vroeg Liv.

‘Ook al mag je vijfduizend calorieën per dag eten, hoeft dat nog niet te betekenen dat het allemaal uit junkfood moet bestaan.’

‘Rory zegt dat toetjes het beste zijn voor magisch herstel,’ betoogde Liv.

‘En dus nam je een bord met friet, gesmolten kaas en een biefstuk? Klinkt niet echt als een toetje.’

‘Wat is je punt?’

‘Chocolademousse had je magie pas echt hersteld, en je vingers niet doen opzwellen.’

‘Dus je advies is dat ik voortaan snoep moet eten bij mijn nacho’s?’ vroeg Liv.

‘Ik wil je de les niet lezen,’ zei Plato. ‘Maar ja, ik probeer je wel te helpen met het maken van betere keuzes. Als je van plan bent langer dan een eeuw te leven, moet je je wel bewust zijn van wat je in je lichaam stopt.’

‘Wat grappig. Dus jij maakt je zorgen dat ik vroegtijdig overlijd aan kaas?’ lachte Liv. ‘Je was erbij toen Shitkphace me probeerde te vermoorden, toch?’ Of toen Subner vertelde dat ik moet dealen met lava op mijn volgende missie? Of vanmorgen, toen die junkie me probeerde te steken op straat? Mijn werk is gevaarlijker dan kaas, hoor, indien je dat nog niet wist.’

‘Dus het repareren van apparaten is gevaarlijk?’ vroeg Plato droogjes.

‘Ik bedoelde *mijn andere* baan,’ zei Liv. ‘Maar goed, wat vind jij van het gedrag van de symbolen?’

‘Wat denk jij dat het betekent?’

Liv wierp hem een geïrriteerde blik toe. ‘Dat ik een nieuwe partner nodig heb. Eentje die jou kan vervangen.’

‘Kun je het lezen?’ vroeg Plato, en negeerde haar opmerking.

Liv tuurde naar de symbolen. ‘Vroeger wel, maar op de een of andere manier lukt het me niet meer. Hoe dan ook, normaal gesproken stond er altijd iets over de Oude Kamer.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Plato met een ondertoon in zijn stem.

Liv haalde de Krijger-ring tevoorschijn en zuchtte. ‘Nee, blijkbaar niet.’ Ze liet de ring langs de symbolen glijden. De symbolen cirkelden rond in grote spiralen. Ze verwachtte dat dezelfde boodschap als altijd zou verschijnen, maar dit keer stond er iets anders.

‘*Stop de Ene en je zult ons allemaal bevrijden,*’ luidden de woorden van de Founders.

‘De Ene?’ vroeg Liv. ‘Wie zou dat kunnen zijn? En ons allemaal bevrijden? Verwijst dat naar de stervelingen?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei Plato.

Liv wierp hem een zijdelingse blik toe. ‘Je bedoelt dat je het niet wilt zeggen.’

‘Vind je het niet vreemd dat de boodschap van de Founders is veranderd?’ vroeg Plato.

Liv dacht na. Het Huis veranderde voortdurend, net zoals de gang. Waarom zou de boodschap dan niet kunnen veranderen? Maar nu ze dat dus deden, bracht dat wel een nieuwe vraag bij Liv naar boven. ‘Ja. Wie schrijft deze boodschap? Normaal zou ik zeggen de Founders, maar die zijn dood. Hoe doen ze dat dan?’

‘Allemaal goede vragen,’ beaamde Plato.

Liv haalde haar schouders op. ‘Tja, ik zal het even moeten laten bezinken, ik wil niet te laat bij de Raad verschijnen.’

‘Maar je bent *altijd* te laat,’ zei Plato.

‘Ja, als Adler Sinclair de leiding heeft.’ Liv liep de gang uit richting de Kamer van de Boom.

‘Oh, maar hij is er niet en dus heb jij geen reden meer om te laat te komen,’ vermoedde Plato.

Liv draaide zich om. ‘Klopt. Tenzij je denkt dat Bianca Mantovani het ook vervelend vindt dat ik te laat ben?’

‘Ik denk dat ze het alleen al vervelend vindt dat je ademt,’ zei Plato.

Liv voelde zich trots. ‘Mooi. Ik probeer haar op de kast te jagen.’

Liv liep verder en stopte bij de Deur van Reflectie. ‘Ligt het aan mij of is de Zwarte Leegte vandaag... spiraalvormig?’

De duisternis had altijd iets onheilspellends, maar vandaag bewoog het als een onweerswolk in de nacht.

‘Er lijkt iets aan de hand te zijn,’ antwoordde Plato.

Liv stapte dichterbij, maar werd plots achteruit gerukt. Ze keek achterom om te zien wie dat deed, maar zag niets.

‘Ik geloof dat ik vandaag niet de Zwarte Leegte mag betreden,’ zei ze. ‘De bewegingen die het maakt lijkt op die van de symbolen.’

‘Klinkt alsof je het uit moet gaan zoeken,’ zei Plato. ‘Ik adviseer je alleen wel om niet zomaar een gebied te betreden wat niemand kan zien en waarvan je niets weet.’

‘Als iedereen zich aan dat advies zou houden, zou niemand ooit meer iets ontdekken,’ zei Liv. ‘Zoals Noord-Amerika bijvoorbeeld.’

‘In veel gevallen zou dat nog geeneens zo slecht zijn,’ zei Plato.

Liv schudde haar hoofd. ‘Prima, ik blijf wel uit de buurt van de Zwarte Leegte. Alleen omdat je zo aandringt.’

‘Dat doe ik inderdaad,’ zei Plato kalm.

Liv deed een stap in de richting van de Deur van Reflectie en bereidde zich voor op wat er daarna zou komen: haar diepste en donkerste angsten die ze onder ogen moest komen.

Hoofdstuk 3

Liv stapte door de Deur alsof ze door water liep. Plots ontdekte ze dat ze een avondjurk droeg. Ze draaide zich in haar visioen om richting een spiegel. De jurk was strak en scheen op sommige plekken door. Haar borsten waren zichtbaar.

Plotseling voelde ze ook dat haar tenen pijn deden. Liv tilde de zware stof van de jurk omhoog en keek naar de vreemde dingen aan haar voeten.

Dat zijn hoge hakken, zei een stem in haar hoofd.

Liv draaide zich weer om en schrok van de kleur van de jurk. De jurk was fel roze. Haar hoofd bonkte van afschuw. Ze voelde de paniek van binnen opborrelen, haar maag draaide zich om.

Toen realiseerde ze zich dat ze blijkbaar een nachtmerrie had over het dragen van een jurk.

Dit moest over de bruiloft van Rudolf gaan.

Liv schudde het van zich af en liep de Kamer van de Boom binnen.

Terwijl ze naar binnen liep, hoorde ze iets vreemds. Iets wat ze nog nooit had gehoord in de kamer vol met Raadsleden. Het was gelach.

Liv keek wantrouwend om zich heen, en zag dat Stefan en Haro grinnikten. De rest was geamuseerd.

‘Dus toen zei ik dat als de elf dacht dat hij voor nachtmerries zorgde, hij mij nog niet kende,’ zei Stefan. ‘Toen schoot ik hem neer met mijn pijl en boog.’

Haro sloeg met zijn hand op de tafel voor hem. ‘Geweldig!’

‘Wat vindt de Hoge Elfenraad ervan? Dat je hun vijanden uitschakelt in ruil voor een gunst?’ vroeg Bianca zuur. Ze keek alsof haar nauwsluitende jurk naar augurken rook. Liv rilde bij de gedachte aan haar visioen waarin zij ook een afgrijselijke jurk droeg. Liv wilde zichzelf het liefst krabben om de jurk van zich af te krijgen, maar realiseerde zich toen dat ze gewoon een shirt en een jeans droeg onder haar cape.

‘Ik heb de Hoge Elfenraad nog niet ontmoet,’ antwoordde Stefan.

‘Waarom niet?’ vroeg Lorenzo.

‘Ik wil eerst al hun vijanden uitschakelen om hun gunst te verdienen, dat is mijn strategie,’ zei Stefan.

‘Maar dat maakt ze onoverwinnelijk,’ zei Lorenzo, die plotseling nerveus klonk.

Stefan keek hem schuin aan, alsof hij hem niet goed had verstaan. ‘Eh, mijn idee is juist om hun loyaliteit *te verdienen*. Dat kan alleen als ik hun vijanden uitschakel. Allemaal.’

‘Of je schakelt er slechts een paar uit, en verdient hun loyaliteit daarna alsnog,’ wierp Lorenzo tegen.

‘Ik dacht...’

‘Ik ben het eens met Raadslid Rosario,’ zei Bianca zelfvoldaan. ‘Ik denk dat het niet nodig is om ze allemaal uit te schakelen. Het wordt tijd dat je aan de onderhandelingen begint.’

Hester leunde naar voren. Ze keek Bianca en Lorenzo aan alsof ze wilde vragen: ‘Zijn jullie gek geworden?’

‘Ik weet zeker dat Krijger Ludwig weet wat hij doet,’ zei Hester. ‘Hij is nu al verder dan anderen ooit zijn gekomen. We moeten hem gewoon zijn gang laten gaan.’

‘Dat lijkt er misschien op,’ zei Lorenzo, ‘maar ik denk dat we het ons verbeelden. Het kan hem zomaar ineens tegenzitten, en dan is hij weer achterop.’

‘Ik vind het prima dat Krijger Ludwig doorgaat met waar hij mee bezig is,’ zei Clark vol vertrouwen.

Haro, Raina en Hester waren het met hem eens en knikten.

Bianca en Lorenzo keken afkeurend. Nog voordat ze konden reageren, zwaaide Raina met een onzichtbare hamer en tikte de zaak af.

‘Dan is er besloten,’ zo zong ze, ‘Krijger Ludwig zal doorgaan met het bestrijden van het kwaad en zich tegelijkertijd een weg banen naar een echte alliantie.’

De andere Raadsleden lachten en juichten door Raina’s enthousiasme. Het leek net alsof er een raam in de Kamer was geopend. De sfeer was vrolijk en luchtig, het voelde als een zonnige lentedag.

Liv wierp Stefan een voorzichtige blik toe. ‘Heb ik iets gemist? Iedereen is in een goede bui.’

‘Niet iedereen,’ zei hij vanuit zijn mondhoek.

Ze wist meteen wat hij bedoelde. Bianca en Lorenzo leken bozer dan gewoonlijk, en keken naar hun codex.

‘Zal ik blijven en je show bijwonen?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. ‘Er komt geen show.’

‘Dat is moeilijk te geloven,’ zei hij, terwijl hij op zijn hielen wiegde, zijn handen op zijn rug.

‘Mevrouw Beaufont,’ zei Bianca, terwijl ze Liv minachtend aankeek. ‘Wat doe je hier? Je werkte toch voor Vadertje Tijd?’

‘Ja,’ zei Liv simpel.

‘Waarom ben je hier dan?’ vroeg Lorenzo.

‘O, gewoon, om te zeggen dat ik een poosje voor Vadertje altijd ga werken,’ zei Liv. Diabolos dook naar beneden en pikte tegen de vloer. Ze glimlachte gedwee naar de Raad, zich realiserend dat Diabolos haar zojuist verraden had.

Hester wuifde de frustraties weg en bleef lachen. ‘Wat je ook doet met Vadertje Tijd, het gaat ons niets aan. We laten je doen wat je moet doen.’

Serius, dacht Liv. Niemand staarde haar aan en niemand beledigde haar. Ze wist niet zo goed wat te doen.

‘Ik denk dat het duidelijk is dat mevrouw Beaufont niet eerlijk is over haar projecten,’ zei Bianca.

‘Dat zou ik graag willen zijn,’ begon Liv. ‘Maar Vadertje Tijd wil dat ik niets zeg, omdat hij niet weet wie er te vertrouwen is.’

Bianca rolde haar ogen.

Zie je wel, dacht Liv.

‘Wij zijn de Raad van het Huis van Zeven,’ zei Bianca zuur. ‘Je kunt ons vertrouwen.’

‘Ik weet het niet,’ argumenteerde Haro, terwijl hij met zijn hand over zijn kin aaide. ‘Als Vadertje Tijd zegt dat je je mond moet houden, Krijger Beaufont, moet je dat ook doen. We vinden allemaal dat we te vertrouwen zijn, maar dat zegt niets. Soms zijn er dingen die we gewoon niet willen begrijpen.’

Liv knipperde met haar ogen naar het Raadslid en vroeg zich af of hij op de hoogte was van haar zaak met betrekking tot de Sterfelijke Zeven. Er waren er zoveel die niet klaar waren voor *de* informatie. Het zou hun wereld doen instorten en chaos creëren. Daarom wist Liv dat, als het zover was, ze de informatie op een voorzichtige manier moest brengen. Stervelingen mochten niet gestraft worden en magiërs moesten de tijd krijgen om het nieuws te verwerken.

Liv knikte en liep achteruit naar haar plek. ‘Oké. Ik zal terugkomen als Vadertje Tijd me laat gaan.’

Ze struikelde bijna over Jude, de witte tijger, die geluidloos achter haar was gaan liggen. Liv wankelde eventjes omdat ze niet op het dier wilde gaan staan. Ze draaide zich wild om en botste bijna tegen Diabolos op.

Liv keek op. Stefan en de Raad keken haar nieuwsgierig aan. Bianca’s mond hing letterlijk open.

‘Ik heb nog nooit zoiets gezien,’ zei Haro. Hij wees naar Liv die tussen de twee toezichthouders in stond.

‘Ik ook niet,’ zei Clark hoofdschuddend.

‘Wat zou het kunnen betekenen?’ vroeg Raina.

‘Dat ze tegelijkertijd de waarheid vertelt en iets verbergt,’ bood Lorenzo aan.

‘Ze liegt,’ riep Bianca direct, en wees beschuldigend richting Liv.

‘Dat is niet waar,’ zei ze, terwijl Diabolos tegen haar laars pikte. Jude wreef met zijn kop tegen haar kuit.

‘Heb je je kleren weer met rauw vlees gewassen?’ vroeg Stefan grinnikend.

Liv schudde haar hoofd. Ze was te verbijsterd om grappen te kunnen maken.

‘Is er iets dat je met ons wilt delen, mevrouw Beaufont?’ vroeg Lorenzo, en voegde eraan toe: ‘Wat betreft je werk voor Vadertje Tijd, of iets anders...’

Liv liep voorzichtig weg van de kraai en de tijger en begaf zich richting de Deur van Reflectie. ‘Niet nu. Maar zodra het kan, zal ik het delen,’ zei ze, en haastte zich naar de uitgang.